

תפ"ח 35012/12/13 - מדינת ישראל נגד מנשה גפני

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

14 אוקטובר 2015

תפ"ח 35012-12-13 מדינת ישראל
ב' גפני

לפני כב' השופט רות לורן, סג"נ - אב"ד
כב' השופט צבי דותן
כב' השופט עירית יינברג-נווטוביץ

הנאשם	מנשה גפני	מדינת ישראל
נגד		

nocchim:

ב"כ המאשימה - עו"ד פורן

ב"כ הנאשם - עו"ד שלומציון גבאי-מנדלמן

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

החליטנו לזכות את הנאשם מחמת הספק.

השופט עירית יינברג-Noottobitz

כתב האישום והركע העובדתי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו בשנת 2008 או בסמוך לכך הציג עצמו בכוב, כמו שמסוגל לרפא מחלות ולברך את הפונים אליו בברכות שונות, לרבות מציאת זוגים.

2. במהלך שנת 2008 או בסמוך לכך פנתה אליו XXX, שלא הייתה נשואה, כדי שיברך אותה שתמצא זיווג טוב ותתחנן במהרה.

עמוד 1

לאחר שניסיה, רצתה להודיע לנאשם על ברכתו.

.3. במועד שאינו ידוע במדדיק למאשימה בסמוך ליום 26.6.08 (מועד חתונתה של XXX) הגיעו XXX, אחיוותה ואביה לבתו של הנאשם ברחובות.

.4. באותו מועד, לאחר שהנאשם שמע שאחותה שלYYY, XXX (להלן: "YYY") סובלת ממיחושים בבטנה, הוא הורה לה לשכב על גבה על המזרון, הניח את ידו על בטנה התחתונה, ذكر את מצחה עם סיכה והסביר לה שכך הוא **"משחרר לה אנרגיות שליליות"**.

.5. בהמשך פנה הנאשם למטלוננט, אחוותה של XXX, ילידת 1986, ושאל לשולמה. המטלוננט סיירה לנאשם כי נפרדה לאחרונה מבן זוגה וכי היא מודכדת עקב הפרידה.

.6. בתגובה, דף הנאשם בספר תורה ואמר למטלוננט שתגיד לו מתי לעצור וכשעשתה כן, קרא הנאשם בדף בו עצר ואמר לה כי עליה לחזור אל בן הזוג, ממנו נפרדה. המטלוננט בכתה בעקבות דבריו והוא אמר לאחיוותה ואביה לצאת מהחדר ולהשאים לבד.

.7. לאחר שנותרו לבד בחדר, הורה הנאשם למטלוננט לשכב על המזרון על גבה, שאל אם היא סובלת מבעיות בבטנה, משהבינה בחיוב, מיש שעת בטנה מעלה ומתחת לחולצה, כשההמשך נגע בבטנה התחתונה.

הנאשם שאל את המטלוננט אם היא סובלת מבעיות בקיים יחסית מין וכשהבינה בחיוב, הורה לה להמשיך לשכב ולפשט את מכנסיה ותחתוניתה. המטלוננט עשתה כן משאהמינה שהדבר ישיע לטיפול בבעיותה ובמצבה הנפשי היורד.

.8. הנאשם החל ליטוף את איבר מיניה של המטלוננט והחדיר לתוכו את אצבעותיו. משקפהה המטלוננט ונאלמה דום, לקח הנאשם נר נשמה שהיא בחרדו, מרח שעווה על אצבעותיו ואמר למטלוננט שעליה להירגע וכי מדובר ב"מעשה טהור" ושוב החדר את אצבעותיו עם השעווה לאיבר מיניה, מספר פעמים.

.9. לאחר שסימן, התלבשה המטלוננט ויצאה מחדרו של הנאשם בוכיה ונסערת.

.10. לנאשם מיוחסת עבירות אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

.11. תלונת המטלוננט במשטרת הוגשה חמיש וחצי שנים לאחר האירוע הנטען.

.12. לטענת ההגנה, הנאשם אינו זוכר את המטלוננט, אינו זוכר שטיפל בה כלל, מכחיש את המעשים מן עמוד 2

הטעם שמעולם לא עשה מעשים כאלה באף אחת ממטופלותו. אם טיפול במתלוננת, עשה כן כפי שנרג לטרפל בຄולם.

.13. ממסכת הראיות שהובאה בתיק עולה כי XXX הייתה מעריצה נלהבת של הנאשם, ראתה בו "אב רוחני", נהגה להגיע אליו לעיתים קרובות במשר למללה משנה ולקבל את ברכתו לזוגיות וחתונה, בהיותה רווקה כבת 30. הנאשם הבטיח לה שתכיר בן זוג תוך 7 חודשים ומתינשא לו ואכן כך קרה. XXX האמינה שה הנאשם "אחראי" לכך והמליצה עליו, כמחלול ניסים, בפני חברוותה ואחיוותה.

XXX התיעדה עם הנאשם עם אשתו, טיפולה בכאבי הגב שלו בהיותה מטפלת בשיטת פלדנקריז, הוא הזמן לחתונתה והיה עד לכטובה.

.14. הביקור בו ארע המעשה המוני הנטען התקיים מספר ימים אחרי חתונתה של XXX שהתקיימה בשנת 2008. אז הגיעו XXX, שתי אחיוותה ואביה להודות לנего על השתתפותו בחתונתה ולקבל ברכתו ולקבל עבור שתי אחיוותה.

.15. בתחילת טיפולו טיפל הנאשם באחותYYY ולאחיה במתלוננת.

בעת הטיפול בYYY כל בני המשפחה נכחו בחדר.

בעת הטיפול במתלוננת יצאו בני המשפחה מהחדר בשל היהת המתלוננת נסערת וובכיה, עוד לפני החל הטיפול הכלול מגע פיזי. כמו כן, בעת הטיפול חדר המסתנה בבית הנאשם היה מלא אנשים שהמතינו להיכנס לנего ודלת חדרו של הנאשם לא הייתה נועלה. בני המשפחה המתלוננת היו מעבר לדלת.

.16. מיד לאחר סיום הטיפול, אמרה המתלוננת לבני משפחתה שנראה לה שה הנאשם עשה משהו " **ממש לא בסדר**" וכי "**דחף לי אכבעות**" ויום לאחר מכן סיפרה על כך לפסיכולוגית שלה.

התלונה הוגשה רק בחילוף חמיש וחצי שנים וגרסת הנאשם הינה שככל לא זכר את המפגש והטיפול במתלוננת ובYYY, ומכל מקום אם טיפול במתלוננת עשה זאת בדרך שנרג לטפל במטופלותו ללא כל נגיעות בעלות אופי מיני.

ההכרעה

.17. לאחר בחינת הראיות, שמיית העדים, עיון במסמכים שהוגשו ובכללן הנסיבות, יצא לחברו"ל להרכיב לקבוע כי לא הוכח מעבר לספק סביר שה הנאשם ביצע את המעשה המוני המוחץ לו.

יאמר כבר עתה, אין בהכרעה כדי לומר שהמתלוננת משקרת, מעילה, ניכר שהיא מעידה על דברים שמאmina שחוותה אותן, ניתן היה להתרשם שאין היא מבקשת להפليل את הנאשם, אין היא מעכימה או מגזימה בתיאוריה ואף הציגה

באופן כן ואמיתי את הבלבול שחשה, את הסקוקות שניכרו בה ביחס לאירוע ואת מצבה הנפשי בטרם הנאשם נגע בה. המתלוונת גם העידה בכנות שלא חוויתה את האירוע כאירוע טראומתי.

מנגד, ההגנה הביאה לעדות שלוש מטופלות של הנאשם שטיארו כי היו תחושות מיניות בעקבות נגיעה של הנאשם בבטן התחלונה, כפי שנרגע לטפל, ויש גם בכך כדי לעורר ספק שמא תחושותיה של המתלוונת נבעו מנגיעותיו הכספיות של הנאשם. אין בכך כדי לקבוע שהמתלוונת טעתה כשחשיבה שהנ帀ה החדר אצבעות לאיבר מינה אך לא ניתן לשולב אפשרות זו.

מעבר לעדויות ההגנה, הctrפו להן נסיבות מיוחדות ורבות שגם אם כל אחת בפני עצמה אין בה כדי להביא לזכויו הנאשם, הרי יש בהצברותם ובהctrפותם יחד להוות משקל נגד לעדות המתלוונת וудי התביעה האחרים ולעורר את הספק הסביר המוביל לזכויו של הנאשם. ואלה הנסיבות: מצבה הנפשי של המתלוונת עובר לאירוע, אי זכירת פרטים מהותיים מהאירוע, כבישת התלונה על פני שנים רבות, העובדה שבני המשפחה שוחחו על האירוע במשך השנים באופן שנוצר תיאום לא מכוון ביניהם, היחסים המייחדים שהוא לXXX עם הנאשם, העובדה שבני המשפחה המתינו למתלוונת מחוץ לדלת, העדר חיזוק אובייקטיבי לעדות המתלוונת, מחדרי חקירה וכו'.

ולニמוקים בהרחבת

מצבה הנפשי של המתלוונת

18. המתלוונת ובני משפחתה העידו כי ביום האירוע המתלוונת הגיע אל הנאשם במצב נפשי מעורער. המתלוונת חזרה זמן קצר לפני כן מטיול בדרום אמריקה, נפרדה מחבר שהכירה שם לאחר קשר בן שלושה חודשים וחוויתה את הפרידה בצורה קשה.

המתלוונת תיארה את מצבה הנפשי כך "היהתי ממש מרוסקת ועצבובה" (עמ' 17 ש' 3) "ובאמת שהייתי במצב קטסטרופלי כי כמה ימים קודם לכן צוגן נפרד ממוני והייתי ממש מרוסקת, לא קמתי מהmittה והייתי ממש בדיכאון" (שם, ש' 12-11).

19. XXX והאב העידו, אף הם, על מצבה הנפשי הרגish של המתלוונת באותו ימים (עמ' 47-46 לפרו, עמ' 66 ש' 26-27), עוד לפני שהגיעה אל הנאשם.

20. המתלוונת העידה כי לאחר שהנ帀ה סיים לטפל בZZZ ונעה אליה ובונוכחות בני משפחתה, הוא פתח איזה "ספר קודש" ולאחר שדף בו, בקש שתורה לו מתי לעצור וכשבuzzר, פתח בספר ואמר לה שהיא צריכה לחזור לבן הזוג שנפרדה ממנו. בעקבות דבריו המתלוונת פרצה בבלוי **"התחלתי ממש לבכות והייתי מאוד נסועה"** (עמ' 18 ש' 15, 14-15, 23-24).

.21. באותו שלב בני משפחתה יצאו מהחדר והמתלוננת נותרה עם הנאשם בלבד.

בשאלה האם בני המשפחה יצאו מיזמתם מהחדר של הנאשם או יצאו לבקשתו, העדויות לא היו עקביות:-

המתלוננת העידה שהנאשם ביקש מוכלם לצאת (עמ' 18 ש' 25, עמ' 32 ש' 23-19) וכן על פי זכרונו של האב.

XXX העידה שאינה זוכרת אם יצאו מיזמתם מהחדר או שהנאשם ביקש שייצאו (עמ' 46 ש' 29-26). בהמשך:- "אני לא זוכרת בדיק מי יצא שנזא, אבל בכלל שהוא במצב לא טוב, זכינו כדי שיטפל בה בנפרד".

בין אם יציאת בני המשפחה מהחדר נעשתה לבקשתו של הנאשם ובין אם ביוזמתם, על פי עדות המתלוננת ובני המשפחה הם יצאו בשל היותה בוכיה ונסערת, לפני שהנאשם החל הגיעתה, דהיינו המגע הפיזי של הנאשם במתלוננת נעשה, לאחר מכן, כשהיא במצב נפשי רגשי ושרירית וכשהיא בוכיה ונסערת.

.22. המתלוננת העידה כי הגישה את התלונה כחמש וחצי שנים לאחר האירוע מאחר והיתה במצב נפשי לא טוב ולא הייתה בשלה להתחילה בהליך משפטי. בהמשך הוסיפה כי חששה מהכחות של הנאשם שיפגע בני משפחתה. "**הסיבה שהגשתי את זה לפני שנה כי הייתה במצב מאד טוב בחיים שלי, הייתה עם בן זוג, עבדתי וגם עשית הכרה מעשית בכלל**" (עמ' 22 ש' 32-30).

ויצא, איפוא, כי אין מדובר בזיכרון מודחך, שכן המתלוננת זקרה את האירוע ודיברה עליו בפתחות מיד לאחר התרחשותו ובהמשך, עם בני המשפחה במהלך השנים. הדבר בטלונה כבושא, כאשר כבישתה פגעה ביכולתו של הנאשם לזכור את המתלוננת, את האירוע ולהתיחס פרטנית למפגש עמה.

הטיפול בYYZ

.23. הנאשם טיפול בYYZ, אחות המתלוננת לפני הטיפול במתלוננת, כשבני המשפחה נכוו בחדר.

המתלוננת העידה על הטיפול בYYZ:- "**יש מזורן על הרצפה, הוא אמר לה תשכבי והוא שוכבת על הגב. לא זוכרת בדיק מה אמר כי הוא ברך וכן עשה איזה תנועות עם הידיים. הוא גם נגע. אני זוכרת שהוא קצת שם יד על הבطن וזה היה נראה קצת מוחר אבל שלושתנו היינו בחדר ואני זוכרת את YYZ קצת מרגישה לא נוח, אבל שלושתנו היינו בחדר ולא חשבנו שימושו לא בסדר. הוא לא נגע לYYZ במקומות, טיפה בבטן למיטה, אבל הוא בעיקר ברך עם הידיים ואני זוכרת את הדקירה במצב שירד לה דם**" (עמ' 18 ש' 10-5).

.24. על כך גם העידה XXX:- "**ביקש ממנה לשכב ועשה לה כל מיני דברים בבטן התחתונה, כשאנחנו בחדר, זה טיפה היה נראה לי קצת גולש למפשעה וזה עדין היה פחות או יותר בגבול הסביר**" (עמ' 46 ש' 24-25).

.25. YYZ לא מסרה עדות במשטרה שיתכן שאילו נמסרה, היה בה כדי לשפוך אור על הכאבם מהם סבלה

לפני הטיפול, פרטיו הטיפול, המקומות בהם נגע הנאשם ב גופו, התחשות שחשנה במהלך הטיפול ולאחורי ועוד. לכן חשיבות נוכח גרסת ההגנה הכוללת את עדות הנאשם אודוט דרך הטיפול שלו הכוללת נגיעות בבטן התחתונה וכן עדויות עדות ההגנה אודוט תחשותיה כתוצאה מהטיפול, תחשות בעלות אופי מינאי.

האירוע המיני במטלוננט

.26 המטלוננט תיארה שלאחר שאמר לה כי היא צריכה לחזור לבן זוגה והוא פרצה בבכי, בני משפחתה יצאו מהחדר והנאם אמרה לה לשכב על המזרון. היא נשכבה על הגב "אז הוא תחיל לעשות לי מה שהוא עשה לז'ז', לבך בלי לגעת (מדגימה תנועות ידיים) ואז אני זוכרת שהוא רכן מעלי ואז תחיל לגעת לי בבטן זהה נראה לי מה שהוא עשה לז'ז' בתחלת אז לא חשתי או משה ולא היה נראה לי מוזר. אז הוא תחיל להחלק את היד פנימה מתחת למכוונים. אני לא זוכרת לבדוק אם המכוניים ירדו או לא, אני כן יודעת לבדוק להגיד שהיד הייתה באחור האינטימי והגיעה לשם. אז הוא גם לוקח שעווה של נר נשמה וגם הגיע לשם עוד פעם ומשתoisת את האצבע פנימה. בשלב הזה אני זוכרת את עצמי קופאת ולא מבינה מה קורה. הוא הרגש שאני מודמתה אז הוא לוקח שוב את השעווה ואמר לי אל תפחדי, אני זוכרת אותו מחייב אליו ואומר לי אל תפחדי זה טהור (מדגימה עם שתי אצבעות) מראה לי את השעווה של נר הנשמה על האצבעות ועשה את זה עוד פעם, מכניס שוב את האצבעות או האצבע, לא זוכרת לבדוק" (עמ' 19-18). ובהמשך: "...שהוא שאל אותי אם יש לי כאבים בבטן התחתונה, אמרתי לו שכן. גם הוא שאל אם יש קשיים בקיום יחסית מין, אמרתי לו גם שכן. אז הוא עשה את מה שתיארתי קודם לך" (עמ' 20 ש' 28-27).

וכן: "זה תחיל כשהוא שאל אם יש כאבים בבטן התחתונה, אמרתי שכן. הוא נגע לי בבטן כפי שעשה לז'ז', אני לא יודעת להגיד אם זה מעל הבגדים היה או לא, לא זוכרת בבירור. אני חשבתי שהייתה מתחת לבגדים אבל אני לא יכולה להגיד בודאות... אז הוא שאל אם יש קשיים בקיום יחסית מין, עניתי שכן. אז הוא החליק את האצבע שלו פשוט פנימה" (עמ' 21).

המטלוננט העידה כי הרגשה את החדרת האצבע/האצבעות, לא את כל האצבע, לפחות שלוש פעמים, בפעם הראשונה ללא שעווה ולאחר מכן משח את האצבע שלו בשעווה של נר הנשמה והחדיר את האצבע עם השעווה.

.27 בחקירה הנגידית נשאלת מה לבשה והשיבה שהיא מניחה שהייתה ג'ינס עם כפתורים ורכסן. כשנשאללה האם הנאשם נכנס את היד מתחת למכוונים השיבה: "זה משה שאני קצת מטלטטת. לא יודעת אם הוא הוריד לגמרי את המכוניים, לא ידעת מי הוריד אני או הוא אבל זה הייתה בשם שם, זה בודאות. אפשר להכניס פנימה גם את היד בלי להוריד את המכוניים כי הם בד"כ קצת רחבים עלי". כשנשאללה אם התחתונים ירדו או לא, השיבה: "אני חשבתי שלא אבל הדבר היחיד שאני זוכרת בודאות שהאצבעות שלו היו שם... מתחת לתחתונים אני הרגשתי" (עמ' 33 לפרו'). כשנשאללה איך ידעה שהוא החדר אצבעות לאייר מינה השיבה: "כי הרגשתי" (עמ' 21 ש' 18).

המטלוננט נשאלת מדוע במשפטה לא ידעה לומר כמה פעמים הנאשם החדר את אצבעו ובבית המשפט ידעה לנוקוב בשלוש פעמים והיא השיבה שהייתה לפחות שלוש פעמים "אני זוכרת שהוא נכנס את האצבע שלו פנימה והוא

את הקטע עם השעווה פערמים אחרי זה. אני לא זוכרת כמה פעמים זה היה, זה גלש למיטה ואז הוא לקח את השעווה והראה שהכל בסדר עם השעווה אז הכנס שוב פנימה" (עמ' 35).

.28. עדות המתלוננת באשר לאירוע המיני שונה מתיאור האירוע בכתב האישום ושונה מתיאור האירוע ע"י XXX ורישומי הפסיכולוגית.

בניגוד לעדות המתלוננת, שלא ידעה לומר דברים ברורים ביחס להורדת המכנסיים והתחתונים, XXX העידה שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם ביקש ממנה להוריד אותם (עמ' 47 ש' 26-25).

בניגוד לעדות המתלוננת ביחס להחדרת האצבע (לא את כל האצבע) (עמ' 21 שורה 20) XXX העידה שהמתלוננת סיפרה לה "זדחק את האצבע בתוך איבר המין ממש עד למעלה וגם בפי הטבעת" (עמ' 47 ש' 28) וכן "החדיר לה אצבעות לאיבר המין ואצבעות לפि הטבעת" וגם "אצבעות לאיבר המין. כמו כן עד לפि הטבעת או בפי הטבעת" (עמ' 49 ש' 27, 29), זאת כשהמתלוננת לא העידה כלל על החדרת אצבע עמוקה או על החדרת אצבע לפוי הטבעת.

גם מתרשמה שנערכה ע"י הפסיכולוגית בפגישה מיום 7.7.08 עולה כי يوم לאחר האירוע, המתלוננת סיפרה לה "שהמקובל נגע בה באיבר המין עד הטוסיק" וכך גם העידה הפסיכולוגית בבית המשפט (עמ' 72 ש' 10, 7).

כאמור, המתלוננת לא הזכירה כלל החדרת אצבע לפוי הטבעת או "עד הטוסיק" כשלא ממש ברור למה הכוונה.

XXX העידה כי למחמת הביקור אצל הנאשם המתלוננת חשה כאבים באיבר המין ובפי הטבעת "מרוב אצבעות שהוא החDIR" (עמ' 49 ש' 24-22).

המתלוננת לא העידה על כך.

.29. יצא כי אין בפנינו גרסה ברורה לגבי פרטי האירוע המיני ובעניניהם מהותיים קיימים שונים בין איך שהמתלוננת זוכרת את האירוע לבין איך XXX זוכרת שהמתלוננת סיפרה לה בסמוך לאחריו. המתלוננת לא זכרה לומר אם בעת שנגע בבטן התחתונה היה זה מעל הבגדים או מתחתם, לדבריה החליק את היד פנימה מתחת למכנסיים, לא זוכרת אם המכנסיים ירדו או לא, לא זוכרת אם חשה בחדרת אצבע אחת או אצבעות, ולדבריה החדרה הייתה חיליקית.

XXX, לעומת זאת, העידה שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם ביקש מהמתלוננת להוריד את מכנסיה והוא עשתה זאת. הנאשם החDIR אצבע לאיבר מינה, גם בפי הטבעת או "עד לפוי הטבעת", בעקבות ההחדרה המתלוננת חשה כאבים, גם למחמת.

לא ניתן לקבוע איזו גרסה נכונה, מי משתיهن זכרה טוב יותר את האירוע, זו שחוותה אותו או זו ששמעה ממנה על התרחשותו, ואיזו מהעדויות "נקיה" מ"רענון הדדי" בלתי מכוון במשמעות למעלה מחמש שנים.

.30. ב"כ המשימה בסיכון טענה כי בעת האירוע המתלוננת הייתה אישה בוגרת ומנוסה שיעודת להבחן בין

חום, גירוי מיני או החדרת אכבעות (עמ' 59 לפרו'), זאת בתגובה לעדות ההגנה שתיארו תחושות של חום וגירוי מיני בעקבות טיפול של הנאשם. התשובה לטענה זו היא שהמתלוננת הייתה צעירה כבת 22 במצב נפשי בעיתן ונגיש אשר חשה בלבול גדול לאחר הטיפול וספק אם אכן ניתן להסתמך על עדותה היחידה בדבר החדרת האכבעות שcharה. דווקא עדות ההגנה שהיעדו אודות תחשותיהן היו בוגרות ומבוגרות יותר.

31. עדויותיהן של XXX ושל הפסיכולוגית מהוות ראיות קבילות לפי סעיף 9 לפקודת הראות אף אין הן עלות בקנה אחד עם עדות המתלוננת במספר נקודות מהוותות:-

הורדת המכנסיים;

החדרת "אכבעות" ברבים, לגרסת XXX, בעוד המתלוננת לא הייתה בטוחה אם הייתה החדרת אכבעות או החדרת אכבע אחת;

החדרה לפי הטענה לגרסת XXX, כשהמתלוננת לא העידה על כך כלל;

מידת ההחדרה, כשהXXX העידה על החדרה מלאה ועומקה בעוד המתלוננת העידה על החדרה חלקית;
כאבם שcharה המתלוננת לאחר האירוע עליהם העידה XXX והמתלוננת לא העידה על כך.

אמנם כשמדבר במתלוננת בעבירות מין לא ניתן לדרש ממנו לזכור פרטיו האירוע כiomן מפורט. עם זאת, XXX והפסיכולוגית ניזנו מדברי המתלוננת ותיאורה את האירוע בסמוך לאחר התרחשותו, והשווו בתיאור משלהן על היכולת לבסס קביעה מעבר לספק סביר אודות האירוע המיני עצמה.

32. המתלוננת תיארה בעדותה כי חשה בלבול גדול ביחס למעשה המיני בגין שהוא מלא בנאש
שהיה קרוב לאחותה XXX והיא האמונה בכוכנותו הטובות ובכוחותיו לעזרה לה. כמו כן, המתלוננת העידה כי
חששה מכוחותיו של הנאשם לגרום לה רע, כפי שהוא לו כוחות לגרום שהיא טוב.

צירוף כל התחששות גרם לה לבלבול הנ"ל: "**היה סביב זה, מה פתואם, הוא לא עשה והוא הרבה בלבול,** נרא**התבלבלנו כי כל כך סמכנו עליו והוא ביש ממנה או מ葬ץ בסוף לכת לטבול בים** **כשאנחנו ערומות ולחזרה**
אליו עוד שבועיים...".

המתלוננת העידה כי לא חזרה אליו אבל הלכה עם YYYY לטבול בים "**אני מבינה גם היום כמה זה מראה על הבלבול**
שלנו שנאנחנו ממשיכים לעשות מה שהוא אמר גם אחרי" ובהמשך כתיאורה שסיפרה על האירוע לפסיכולוגית
העידה "אנחנו לא בטוחים אם זה כן או לא, יכול להיות זהה היה **במסגרת הטיפול והוא זו שאמרה לי שני,**
מדובר בעבירה... היא גרמה לי להבין שהוא עבירה למراتה שהיה לי בלבול גם אז... היה ממש בלבול סביב זה
במובן של האם באמת היהת עבירה, האם הכוונות שלו היו טובות והוא רצה לטפל באמצעות הכנסת האכבע"
(עמ' 20-19 לפרו').

דבריה הנקנים של המתלוננת שצוטטו לעיל, מלמדים כי מיד לאחר האירוע אף היה לא הייתה בטוחה שמעשו של הנאשם
הוא עבירה וחרגו מדרך טיפולו. היא אף פuala לפי הוראותו והלכה לטבול בים עם אחותה למراتה שכבר סיפרה שהנאשם

גע בה מינית. התלבוטותה ובלבולה אם אכן המעשים היו מיניים, התחרדו ובוררו לאור דבריה הנחרצים של הפסיכולוגית.

ודוק! אם אכן המתלוונת הייתה בטוחה שהנאשם החדר אצבעות לאיבר מינה איזה בלבול או התלבוטות יכולה להיות "האם באמת הייתה עבירה" לדבריה? העובדה שחשפה בלבול, העדר בטחון אם מדובר בעבירה הינה בעל משקל רב כאשר הבלבול מקבל משנה תוקף נוכח עדויות עדות ההגנה.

.33. ניתן להתרשם שבחלוף חמיש וחצי שנים מאז האירוע ועד הגשת התביעה במשטרה, פרטים רבים נשכחו או נטשטו. כל אחד מהעדים זכר דברים שונים, גם בעניינים מהותיים, באופן המקשה לקבוע מצאים עובדיים ביחס לאירוע המיני. יתכן והשיחות בין בני המשפחה על האירוע, לפני שהמתלוונת פנתה למשטרה, יצרו" בלבול ואולי אף עיוות של העובדות, באופן המקיים ספק לגבי יכולת להסתמך על זיכרונות של בני המשפחה ביחס לפרטיו האירוע.

עדויות בני המשפחה

.34. XXX העידה כי מיד לאחר האירוע התקשרה לנאשם ושאלתה אותו מדוע המתלוונת בוכיה והוא השיב שעשה לה טיפול חדש, הוא עשה אותו גם למשהו ממכו ויצמן וכי "יהיה בסדר". למחמתה, הנאשם התקשר אליה פעמים, היא לא ענתה והוא השאיר הודעות במסיבון, דבר שלא עשה מעולם קודם לכן (עמ' 48 ש' 19-11).

עדותה של XXX בנקודה זו הינה בעלת חשיבות כי יכולshima בה חיזוק לעדות המתלוונת.

.35. XXX, המתלוונת והאב העידו והותירו כאמור רושם מהימן וניכר היה שניסו לדיך, לשחרר, לא להעצים ולהציגם לעובדות. אלא שבחלוף חמיש וחצי שנים מאז האירוע ועד מסירת עדותם במשטרה, מטיבם הדברים, פרטים רבים נשכחו מהם.

יודגש שוב, המדווח בעדים מהימים שמאז חלוף הזמן, השיחות רבות שהתקיימו ביניהם בקשר לאירוע, כפי שהעידו, העדר תיעוד מוקדם יותר של האירוע, נמצא בלבול בעדותם במספר עניינים חלקם מהותיים:-
א. בשאלת האם הביקור אצל הנאשם היה לפני או אחרי חתונתה של XXX - המתלוונת לא זכרה אם האירוע היה לפני או אחרי חתונתה של XXX. בamartha הראשונה במשטרה מסרה שזה היה שבוע לפני החתונה (עמ' 26 ש' 32-29). בעקבות שיחה עם XXX, מסרה אמרה נוספת ובها תיקנה שהאירוע התרחש כמו ימים אחרי החתונה.

ב. המתלוונת העידה כי אחיה ואמבה הגיעו אליו יחד "כדי להיות שם בשביili וגם YYYY הייתה באותה תקופה רוקה וניסתה למצאה זוגיות" (עמ' 17 ש' 19-17).

XXX העידה שהביקור אצל הנאשם היה כמו ימים אחרי החתונה והם הגיעו אליו כדי להודות לו על שבירך אותה וברכתו התגשמה (עמ' 46 ש' 19-17).

ג. בשאלת האם הנאשם ביקש מבני המשפחה לצאת מהחדר כשהמתלוונת התחליה לבכות או שהם יצאו מיזמתם.

ד. בשאלת האם בסיום הטיפול בני המשפחה נכנסו לחדר או שהמתלוונת יצאתה אליהם:-

המתלוננת העידה שיצאה אליהם כשם המתינו לה מחוץ לחדר (עמ' 36 ש' 14-13).

XXX העידה שהם נכנסו לחדר בסיום הטיפול, הודה לו והאב שילם לו (עמ' 47 ש' 23-9).

הاب העיד שהמתלוננת יצאתה אליהם החוצה אך זכר שבסוף הטיפול שילם לנאשם כסף (עמ' 64 ש' 15-1). האב העיד שלא נראה לו הגינוי שלآخر שראה את המתלוננת בוכיה, במצבה מחדרו של הנאשם, יכנס לחדרו וישלם לו ולא ידע ליישב בין הדברים.

. ד. האב לא זכר שהנאשם טיפול בז'יז' לפני טיפול במתלוננת (עמ' 66 ש' 18).

. 36. הבלבול בעובדות בני המשפחה העידו עליו, מעלה חשש להסתמך על זיכרונות פרטים מהותיים כמו לעניין שיחת הטלפון של XXX לנאשם והתקשרויותיו ביום לmachret.

"**כיבשת עדות מעלה חשש כי אין מדובר בגרסה עובדתית מהימנה, חלוף הזמן כשלעצמם עשוי להביא לידי פגעה בזכרנו, לידי השתחחות פרטים עובדיים חיוניים ולידי בלבול העובדות שנקלטו בזיכרון של העד עם מחשבותיו ודמיונו**" (גבrial הלוי, תורה דיני הראות, חלק ד', עמ' 745 (2013)).

. 37. מודיעות בני המשפחה עולה שמיד לאחר האירוע המתלוננת סירה להם על המעשה המיני ובמהמשך הם שוחחו ביניהם על האירוע, באופן טבעי ויתכן כי בכך נוצר ביניהם תיאום עדויות, על אף שלא היה מקוון.

בע"פ 190/82 **מרקוס נ' מדינת ישראל** פדי ל' (1) עמ' 251-250 נקבע:-

"**רענון זיכרון הדדי זה של העדים ועימות דבריו של זה נגד זה בטרם מסרו הודעותיהם ועדויותיהם בבית המשפט, פגום הוא ופוגע במהימנותם, ומעלה הוא את החשש, במעט או במרובה, שבכן גם ניתנה... הזדמנות "להתישר" עם עדויות אחרות ולהחליק סתרות...**".

כיבשת התלונה

. 38. כאמור, המתלוננת סירה על האירוע מיד לאחר התרחשותו לבני משפחתה ולפסיכולוגית שלה אר החליטה להגיש את התלונה כחמש וחצי שנים לאחר האירוע הנטען. המתלוננת הסבירה כי בתקופה זו לא היו לה כוחות להתמודד עם הגשת תלונה ואף פחדה מכוחותיו של הנאשם ויכולתו לפגוע בה, ורק לאחר מספר שנים כשהיתה "במצב טוב", עשתה זאת. המתלוננת אף הוסיפה כי הקשרתה המקצועית במסגרת הכלא ומפגשה עם עבריini מין חזקן אותה ועודדו אותה לעשות את הצד ולהתלון.指出 כי מרבית המקרים שענינו כבישת תלונה שנדרשו בפסיכיקה ואלה שהובאו בפנינו כموtab השומע תיקים מסווג זה, עוסקים במתלוננים שהיו קטינים בעת ביצוע העבירות או כאשר העבירות בוצעו בתוך המשפחה. התקשינו למצוא דוגמא של מתלוננת בגיןה שחוויתה אירוע חד פ уни עי' אדם שאין לה קשר או תלות בו שחשפה את המעשה בפני בני משפחתה, מיד לאחר התרחשותו. בנסיבות המיעודות של המקרה, הסבירה זה של המתלוננת לכבישת התלונה גם אם ניתן להבינה, הרי הוא משליך על היכולת לקבוע מצאים בענייננו. כבישת התלונה תקופה כה ארוכה פגעה ביכולתם של עדי ה התביעה, לרבות המתלוננת, לזכור את הפרטים המהותיים של האירוע, באופן שפגע באפשרות לתת עדות את משקלה הראייתי המלא, ופגעה ביכולת הנאשם להציגו ולהתייחס לאירוע הפסיכיאטרי.

- .39. הגנה הביאה לעדות שלוש נשים שטופלו ע"י הנאשם, טיפול שככל נגיעות בבטן התחתונה ותיארו שחוות תחושות מיניות חזקות בעקבות הנגיעות. מדובר בנשים בוגרות, שעוררו רושם מהימן.
- א. העדה מ.ו. (עורכת דין במקצועה) העידה כי הגיעו לנאים בעקבות בעיות פרויזת. לדבריה הנאשם אמר לה לשכב על המיטה ולהרים את החולצה. "הוא הוציא סימן של הנר, סימן לעל הבطن התחתונה ציר כזה סימן כמו מגן דוד או משולש, בבטן התחתונה והרגשתית בפנים חום לווהט בתוך הגוף והרגשתי כמו רטט, היה לי קשה לקום בהתחלה" (עמ' 41 Shaw 17-21). "מתחלת לטבור הוא סימן לי סימן כמו מגן דוד כאלו סימן את המקום שבו יהיה הרוון...". כשנשאלה מה זה למטה השיבה "פנימי", זאת הייתה תחושה נזאת, אי אפשר לתאר במיללים, פנימי בבטן למיטה, הרגשתי עצמה חזקה, רטט". כשנשאלה האם היא מתכוונת לתחושים באיבר המין השיבה "כן. משהו פנימי שאני הרגשתי". לדבריה הסתכלה לראות מה הנאשם עשו והוסיפה "כתוצאה מהשם שהוא חם, הוא סימן לי ומרגשים וגם אחרי שהוא קם, אני לא קמתי מיד, אני זוכרת שהוא משחו באוויר, משהו באוויר כאילו מתבשל, הרטט בפנים מתחת הגוף ולא קמתי מיד. הרטט גם הרגשתי באיזור איבר המין" (עמ' 43 לפרו).
- ב. העדה ד.ג. (רנטגןולוגית במקצועה) הגיעו לנאים לטיפול בעקבות כאבים חזקים בבטנה. בטיפול הנאשם "עשה תנועות סיבוביות על הבطن... כל מה שהרגשתי זה היה מין חום נוראי בכל הגוף". העדה לא ידעה לפרט כי לדבריה כל כך סבילה מכאים באזור הבطن בעת הטיפול, אך שלא יכולה למקד את תחושת החום שחשתה. "התחושה הייתה כללית של חום נוראי" (עמ' 46 לפרו).
- ג. העדה ל.ש. (מורה במקצועה) טופלה אף היא ע"י הנאשם בעקבות שלפוחית רגיצה. הנאשם עשה לה טיפול בבטן. לדבריה הוא מרח לה משחה שהוא רוקח בעצמו, הוא חשף את בטנה והוא שם מן משולש, מגן דוד. העדה תיארה "הרגשתי חום. הרגשתי מין חום כזה, שהוא נורא מוזר, אני נשבעת שהתחושה ליוותה אותו כמה ימים. תחושה של חום בפנים כזה, אני לא יודעת איך להסביר את זה, לא מגע". התחושה של החום הייתה "למטה באיבר המין" (עמ' 51 לפרו), ובהמשך "הרגשתי (באיבר המין) תחושה מוזרה, של חום עם זרימה" (עמ' 52 Shaw 15).
- ד. הגנה הגישה גם מכתב תודה שנכתב ע"י מטופלת של הנאשם א.ע. (ח/2) של פ"י האמור במסמךナンסה גיגל 11 ע"י אביה החורג והבן שלו, במשך 5 שנים. לדבריה חברותה הייתה עמה בחדר בעת שהנאים נגע בבטנה: "שכבתי על הרצפה והוא עיסה לי את הבطن סביב הטיבור, הכל חוזר אליו ברגע שנגע לי בבטן, הרגשתי כאילו האבא החורג שלי שוכב מעלי ונגע באיבר האינטימי שלי. כל הטיפול היה עניינים פתוחות בהכרה. ברגע שנגע לי ברגל הזרים בגוף הפסיקו".
- המכתב אינו נושא תאריך, כתובת המכתב לא התייצבה לעדות ולכך משקלו של המכתב אינו רב.
- .40. כאמור עדות הגנה הותירה רושם מהימן. מדובר בנשים בוגרות שניכר היה שהיעדו על תחושות שחוות בזמן

ואחריו הטיפול ע"י הנאשם.

העדות מ.ו. ו- ל.ש. ניכנסו לטיפול אצל הנאשם ללא כאבים מוקדמים באזור בטן ולכן תיאור מחושתיהן בזמן ואחריו הטיפול מפורט ואמין. עדותה של ד.ג. שהגיעה לטיפול כשהיא מתפתחת מכאבים פחות מפורטת ובעלת משקל נמוך יותר.

41. בעדויות עדות ההגנה המתארות תחושים חזקות באיבר המין, ללא שהוא כל מגע באיזור זה, יש כדי לעורר ספק בשאלת האם הנאשם אכן החדר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוונת או שמא המתלוונת חשה תחושים אלה באיבר מינה בעקבות הנגיעות שנגע הנאשם בבטנה התחתונה (ולא באיבר מינה), כפי שנגע באחותה YYYY או במיל מעודות ההגנה.

עדות הנאשם

42. הנאשם כאמור הבהיר כל מעשה מיני או מעשה אסור, הדגיש שאינו זוכר את המתלוונת כלל ואין זכר שטיפל בה. כך בהודעתו ת/1 וכן בעדותו בבית המשפט. הנאשם אף העיד שאינו זוכר את XXX שהיתה מקורבת אליו (ת/1 ש' 18) ובשים לב ליחסים הקרובים ביניהם והיותה "בת בית" בbijto, עדותו בנקודה זו לא הותירה רושם מהימן.

במשטרת ובבית המשפט מסר כי הדלת לחדר הטיפולים פתוחה, דלת חריצים ללא מפתח ועדותו זו לא נסתרה (ראה נ/6).

בעדותו העיד כי הטיפולים שהייתה עשו חזרו על עצמן. יש לו משחה ומחטים. יש גרות שהוא מדליק "לצדיקים" ומהעוזף הוא עושה את המשחה. הוא עושה הקזת דם בכל הגוף באמצעות מחטים, ועשה מגן דוד בבטן עם שעווה וכותב את שם השם. תיאورو זה מתישב עם עדויות עדות ההגנה.

43. הנאשם בעדותו לא היה עקיби. כך טען שאינו מדובר עם המטופלים והם אינם אומרים לו מה הבעיה ממנה סובלים (עמ' 87 ש' 26). הוא יודע מעצמו איזה טיפול להתאים להם. אמר שמטפל בכולם באותה דרך ובמה ש"זה כל אחד שהוא" (עמ' 90 ש' 12), בהמשך אמר שנגע בבטן רק כ שיש סרטן (עמ' 91 ש' 10) ולאחר מכן חזר בו (עמ' 37 לפ"ז 18.2.15 ש' 22) ועוד.

כשנשאל אם לא היה זה מוזר בעיניו של אחר הביקור של XXX ומשפחה bijto XXX נעלמה, השיב שכולם נעלמים אחרי שהם נעצרים בו.

43. גם אם עדותו של הנאשם לא הותירה רושם מהימן וניתן היה להתרשם שהוא מתחמק ומתחכם, גרטתו העיקרית שאין הוא זוכר את המפגש עם XXX, אחותו ואביה לאחר החתונה אינה בלתי סבירה, בשים לב לשנים הרבות שחלפו מאז. כפי שהיעדו המתלוונת ובני משפחתה, עשרות רבות של אנשים פקדו את ביתו של

הנאם וביקשו להיעזר בכוחותיו, בטיפולו וברכותו ובמשך השנים טיפול במאות אנשים. גרסתו לפיה אף אם טיפול בZZZ וממלונת באותו מפגש, לאחר והוא טיפולים שגרתיים, לדבריו, אין הוא זכר אותם, ולא ניתן לקבוע שמדובר בגרסה בלתי הגיונית או מופרכת.

מחדי חקירה

- .44. שני מחדי חקירה עולים ממסכת הראיות בתיק זה, גם להם משקל מסוים בהכרעה.
- א. חסרונו עדותה של ZZZ - ZZZשפטופלה ע"י הנאם דקוט ספורות לפני הטיפול בממלונת לא מסרה עדות במשטרה, לדברי בני משפחתה, בשל מגוריה בהונג-קונג. עדות זו יכולה הייתה לשפוך או על הטיפול עצמו, על גבולות המגע שהנאם נגע בבטנה התחטונה, על התחשות חששה בעקבות הטיפול, אם חשה, מה אמרה לממלונת כזו התלוננה כי חשה החדרת אצבעותיו של הנאם שימוש בשעوت נר כן או לא עוד.
- לעובדה שהנאם טיפול בZZZ בנסיבות בני המשפחה כשנגע בבטן התחטונה (אפיו עד אזור המפשעה) באופן שהביר את הנוכחים בחדר, יכול להיות משקל ומשמעות ביחס לאשמתו של הנאם.
- معدויות בני המשפחה עולה שהם דיברו על האירוע סמוך לאחר התרחשותו וניתן להניח שZZZ והמלוננט שוחחו על הטיפול שעברו ועל התחשות שחשו בעקבותיו. להזכיר, הממלוננט ZZZ הלכו לטבול ביום אחרי הטיפול ועל פי הוראתו של הנאם. לא הובאה בפנינו כל עדות ביחס לטיפול בZZZ וניתן להניח שעדות זו יכולה הייתה לשפוך או על האירוע.
- ב. העדר פlut שייחות - ב"כ המאשימה בסיכוןיה בבקשתו ליחס משקל של ממש לעדותה של XXX כי התקשרה אל הנאם ממכוניתה לאחר שבני המשפחה עזבו את ביתו ושאלה אותו מדוע הממלוננט בוכה. הנאם השיב שהוא עשה לה טיפול חדש, הוא עשה זאת גם למישה ממכון ויצמן, וזה יהיה בסדר. למחарат הנאם התקשר אליה פעמיים, למרות שמדובר לא התקשר אליה, קודם לכך, היא לא ענתה והוא השאיר הודעה במכשירו (עמ' 48 ש' 11-19).
- הנאם מכחיש את הדברים מכל וכל.
- המדובר בעדות שיש בה כדי לתמוך בגרסת הממלוננט בדבר מעשים חריגים שכן העובדה שהנאם התקשר ביום למחарат לXXX, תוך חריגה ממנהגו, יכולה להצביע על חששותיו מהשלכות אפשריות של המעשים שנעשו בממלוננט וניסינו אולי למנוע זאת.
- עם זאת, לאור הזמן הרוב שחלף מאז האירוע ועד להגשת התלוננה וטשטוש הזיכרון בעקבותיו, קיימן קושי ליתן משקל כה רב לעדות XXX בנקודת זה, כשמדבר בראייה לחיזוק עדות הממלוננט, מקום בו ניתן היה להציג ראייה אובייקטיבית בדמות פlut שייחות שיכל היה לחזק את עדותה של XXX ובכך לחזק את עדות הממלוננט ולא הוציא פlut כאמור, מהו זה הדבר מחדל חקירתי.
- ג. בע"פ 5386/05 **אל חורטי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (18.5.2006):-
- "נקוטו של המחדל תלואה בתשתית הראיתית שהנicha הטבעה ובנסיבות אותן מעורר הנאם, והשלכות תלויות בנסיבות כל עניין ועניין: "אכן, יש נסיבות**

שבהן כרוכה اي עriticת בדיקה או רישום הودעה על ידי המשטרה, באבדן ראייה חשובה, ולעתים אף חיונית, הן לتبיעה והן להגנה. כאשר 'חסרה' ראייה כאמור לتبיעה- נזקף ה'מחלל החקירותי' לחובתה, שעה שנערכ מАЗן הראיות ונדונה השאלה האם הרימה התביעה את נטל ההוכחה המוטל עליה. ואילו מקום שהuderה של ראייה 'חסרה' להגנה, תוכל זו להציג על ה'מחלל'CSI' שיקול בדבר קיומה של ה'אפשרות' הנטענת על ידה, הכל בהתאם לנסיבות המיעילות של העניין הנדון".

מהימנות המתלוונת

.45. המתלוונת מסירה בכנות ופתיחות את פרטיה האירוע, כפי שהיא מאמינה שחוותה אותם ועדותה הותירה רושם חיובי. ניתן היה להתרשם שהיא אינה מעצימה או מגזימה, ואולי אף להיפך. לדוגמא שאמרה שהairou לא הייתה טראומטית בעורה (עמ' 38 ש' 27), כשובה והuidה על הבלבול שחשה בעקבות האירוע, שבשלב הראשון לא הייתה בטוחה שהיא היא לא בסדר (לדוגמא עמ' 20), עדותה כי למרות המעשה שעשה בה הנאש, הלכה לטבול עם WWW בים, כפי שהנאש אמר לה לעשות (עמ' 19 ש' 28), כשהציגה את מצבה הנפשי בעת שהגיעה אל הנאש, מלוי להמעיט או ליפות (עמ' 17 ש' 11-10) וכו'.

המתלוונת גם מסירה על האירוע מיד לאחר התרחשותו לבני משפחתה ולפסיכולוגית המטפלת ויש בכך לחזק את מהימנותה.

עם זאת, יש בהצברות הנסיבות בתיק זה, כפי שפורט, כדי לעורר ספק בשאלת האם המעשים שהמתלוונת העידה עליהם אכן התרחשו או שמא המתלוונת טעהה ופירשה לא נכון תהושות שחשה בעקבות הטיפול.

.46. ההחלטה הכירה בקיומו של פער אפשרי בין האופן בו חוותה או פירשה המתלוונת את התרחשויות לבין ההתרחשויות בפועל.

ועל כך נפסק בע"פ 7220/05 נימר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (31.5.07) מפי השופט רובינשטיין:-
"... **השאלה היא איזו האם אמרה המתלוונת אמרת "אובייקטיבית", אמרת עובדתית** כהוותה, או את האמת שלה, דברים שהאמינה בהם כשלעצמה, סובייקטיבית, אך הרקע האמור מביא להטלת ספק, המctrף להיעדר חזוקים אובייקטיביים לגירושה... **השאלה היא של "מהימנות אובייקטיבית" מול "מהימנות סובייקטיבית".** בנסיבות בני אדם יתכן כי עד יUID דבר שהואאמין בו ביותר, וגירסתו תהא מפורת ומשכנעת, אלא שהיא עשויה לנבע מטעות, או ממצב נפשי, ועל כן בסופו של יומם הקושי הוא ליחס לדברים מהימנות "אובייקטיבית"..."

.47. מותב זה מנוסה בבחינת עדויות של קורבנות עבריות מין ומודע לכך שפעמים רבים הפרטים אינם זכרים או מבולבלים או שגויים ואין לצפות מקרים עבירות מין לזכור במידוק את פרטי האירוע הטראומטי שהוווה.

במקרה שבפנינו הctrפו להן נסיבות, שככל אחת מהן אינה בעל משקל מכריע לכשעצמה, אך יש בהצברותן כדי

להתגבש לכל ספק שצורך לפעול לטובת הנאשם, ואמנה את העיקריות שבזהן: - מצבה הנפשי של המתלוונת בהגעה לבית הנאשם אשר לפי דבריה הייתה "מרוסקת" ו"במצב **קוטרופלי**", בכיה של המתלוונת לפני המגע הפיזי שהוסיף אף הוא למצבה הרעוע ולרגשות יתר שלא, חוסר הסבירות בכך שהנ禀ת יבצע את המעשה המיני כשבני משפחתה נמצאים ממש מעבר לדלת, כשהדעת אינה נעה ולא אחד יכול להיכנס לחדר בכל רגע, חוסר הסבירות לכך שהנ禀ת יפגע במתלוונת לאור קשריו הטוביים והקרוביים עם אחותה שהיא, חלוף הזמן מאז האירוע ועד הגשת התלוונת, שיש בו כדי לטעות את זיכרונות המתלוונת וудוי תביעה, העובדה שהמתלוונת לא יודעת למסור פרטים מהותיים על האירוע שכאן, בחלוף הזמן, אלה נשתחחו מזכרון, כמו מי הוריד את מכנסיה ותחתוניה והאם בכלל הם הורדו, لأن החדרו הנ禀ת אצבע או אצבעות, מספר הפעמים, התחששות וכו', תגובתה הראשונית של המתלוונת שככלה בלבול ואי בהירות אם מדובר בעבירה, כאשר תחששות אלה השתנו לאחר ששמעה את עדמת הפסיכולוגית. ומעבר לכך אלה העדר **חיזוק אובייקטיבי** (הפלט).

מנגד הובאו עדויות ההגנה בדבר התחששות המיניות החזקות שחושו בעקבות נגיעות של הנאשם בבטן התחנתונה, תוך שימוש בשעווה של נר, כפי שעשה לyyyy וכפי שעשה למתלוונת, באופן שלא ניתן לשול שמעשי אלה של הנאשם גרמו לתחששה של החדרת האצבעות. אין בדברים אלה כדי לקבוע שאכן כך היה וכי המתלוונת טעונה שחשבה שהנ禀ת החדר אצבעות לאיבר מינה אך כאמור, לא ניתן לשול זאתandi בקשר כדי לעורר את הספק הסביר. בהצטברות נסיבות אלה ניתן כי עדותה של המתלוונת אינה בגדר "אמת סובייקטיבית" וקיים קושי ליחס לעדותה מהימנות "אובייקטיבית".

סוף דבר

בשים לב לכל האמור לעיל אציגו לחבריו להרכיב לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום מחמת הספק.

ס. נסיא השופטת ר. לורן - אב"ד

אני מסכימה.

השופט צבי דותן

התוצאה

הוחלט כאמור בפסק דיןה של השופטת ינברג נוטוביץ לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום, מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום א' חשוון תשע"ו, 14/10/2015 במעמד הנוכחים.

עירית ינברג-נווטוביץ, שופטת

צבי דותן, שופט

רות לורן, שופטת, סג"נ
אב"ד

הוקלד על ידי בת חן סיקסיק